

מסורת הש"ס

(א) ויבנות לה: וס"ג.
(ב) ופי' עושה בה חבורה
ערוך ערך סקב, ג. י"ל ולא
ליהדרו בה מהר"ם,
(ד) חילין פ"ה (ה) כ"ק ט.
(ו) (כ"ק שס.) (ז) חילין
קמא. (ח) ולקמן לז.
(ט) ובחילין קמא.

תורה אור השלם

[illegible]

הגהות הגר"א

[א] גם' ופרה רועה בין
הכרמים נ"ב העשנים וכו'
בר"ף וש"ס (ועמ"ש רבינו
נח"מ סי' רס"א ט"ק ה):

רבינו חננאל

[illegible]

(א) ע"י (פיל ד' כו ע"ב כד'
רבינו גבי הא דלחמרי' שם
משום דחמקב ל"י לחמרא.

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

אפרטיא. דרך כנושה לריס: שטעטין וואָן. לשדה חציר:
אמר רבא לכל אבידי ב'. מילתא באמיה נפשיה היא דאמרה רבא
ב' מדרשא: מאי למימרא. ומיפוק ליה משום עומרין שיטין בכלל
אבידי דמאן פטרטא דשה ושלמה ומה לי לכל רבתייהו: רועה
בדרב. רבא ממאי למעלותא מר?

"באסרטיא ופרה רצה בין הכרמים הרי זו
 אבידה בטלית כצד גדר קדרום כצד גדר
 ופרה רועה בין [א] הכרמים אין זו אבידה
 ג' ימים זה אחר זה הרי זו אבידה יראה
 מים ששומפין ובאין הרי זה גורד בפניהם
 אמר רבא יכלל אבידת אוחק ילכוות
 אבידת קרקע אל רב חניה לרבא תנאי
 דמסייע דך ראה מים ששומפין ובאין הרי
 זה גורד בפניהם אל אי משום הא לא
 תסייעי הכא במאי עסקין בדאיכא עומרין
 אי דאיכא עומרין מאי למימרא לא צריכא
 דאית בה עומרין דצריכי לארעא מהו
 דתימא כיון דצריכי לארעא כי גופה דארעא
 דמין קמ"ל: מצא חמור ופרה [וכו']:
 דלא גופה קשיא אמרת מצא חמור ופרה
 רועין בדרך אין זו אבידה רועין בדרך הוא
 דלא הוה אבידה הא רצה בדרך ורועה
 בין הכרמים הוא אבידה אימא סיפא
 חמור וכליו הפוכים ופרה רצה בין הכרמים
 הרי זו אבידה רצה בין הכרמים הוא דהויא
 אבידה הא רצה בדרך ורועה בין הכרמים
 אין זו אבידה ⁶ אמר אביי ² גיד עליו ריעו
 תנא רועה בדרך דלא הויא אבידה והוא
 הדין לרועה בין הכרמים תנא רצה בין

הכרמים והוא אבידה והוא הדין לרצה בדר
ליתני קילתא וכ"ש חמירתא ליתני רצה בדר
בין הכרמים ולתני רועה בין הכרמים דל
בדרך אלא אמר רבא רצה ארצה לא קשיא
דאפה לגבי מתא רועה ארועה נמי לא ק
באבידת קרקע וכי קתני רועה בדרך לא ק
הכרמים הוא אבידה באבידת קרקע וכי
אבידה הא רועה בין הכרמים לא הוא אמ
הכרמים ^ומסקבא ורועה בין הכרמים לא מ
דלא מסקבא תיפוק ליה משום אבידת קרק
אבידת גופה דלמא קטלו לה ^בבאתרא דמ
בה אי אתרו בה ^וולא אודהרו בה ודאי
וברתה תחזירה וברתה [וכו'] ^אל"ה הוא

אין לי אלא לביתו לגינתו ולהורכתו מנין ת"ל תשיבם מ"מ ה"ד א
מינטרא אמאי לעולם דמינטרא והא קמ"ל דלא בעינן דעת בעלים וכדר
דעת בעלים לחוץ מהשבת אבידה שהתורה ריבתה השבות הרבה ושל
זימנא תשלח תרי זמני א"ל שלח אפי' מאה פעמים משמע תשלח אין
מצוה מנין ת"ל תשלח מ"מ א"ל ההוא מדרבנן לרבא ואימא הוכח דהא
הוכח אפי' ק' פעמים משמע תוכיח אין לי אלא הרב לתלמיד תלמיד
מ"מ עוב תעזוב עמו אין לי אלא בעליו עמו שאין בעליו עמו מנין ת"ל
עמו אין לי אלא בעליו עמו שאין בעליו עמו מנין ת"ל הקם תקים מ"מ
ולמה ליה למיכתב טעניה צריכי דאי כתב רחמנא פריקה הוה אמנינא
חיים ואיכא חסרון כים אבל טעניה דלאו צער בעלי חיים איכא ולא
ואי אשמעינן טעניה משום דבשכר אבל פריקה דכתבם אימא לא צריכי
בתנא מאי איכא למימר לר"ש לא מסיימו קראי למה לי למכתב
אבידה צריכי דאי כתב רחמנא הני תרתא משום דצערא דמרה ארי
אבידה דצערא דמרה איתא וצערא דידה ליתא אימא לא ואי אשמעינן

לא.

קורדום בצד גדר. פירשתי לעיל (פה: סדרה וסס טעל):
למה י' דככתב רחמנא פריקה בוי' אין לפרס למה לי
 דכתב טוילה קרא דפריקה או דטעינה ד"כ הי'
 קאמר אי אשמעינן טעינה דבשכר הא משמע לקמן (דף ה"ב)
 דטעינה לא הוי בשכר אלא משום
 דנכתב פריקה ועוד דלא שייכא
 הן לריסוחא אלא לקמן אלא וי"ל
 למה לי דכתב רחמנא יחורא דמרינן
 אין גצליי עמו כפריקה ולמה לי
 דכתב טעינה:

לרבי שמעון א"ל מסי"י קרא.
 חימה דלקמן (דף נג.) שמע
 דקרא דטופלים בדרך לא מסיס
 לר"ג"ה רהו בטעניה דטעוניהו עליהו
 דמשמע ופי' לא כחב אלא חד הוה
 מוקמי ליה בפריקה אבל קרא דריון
 תחתא מחא לא שמע לר"ע אלא
 בפריקה ושכנתו טעיה ע"כ
 לר"ג"ה קרא דטופלים בדרך הוי
 בטעניה ופי' לר"ג לא יחוב אלא
 דטופלי יתורא לאין צעלי עמו בקרא
 דטופלים בדרך וי"ל דריון תחת
 אמשע נמי לא מסיס לר"ג דאפשר
 למשמע בטעניה דע"י שאין הרבה
 צניי אדם לטעון מכבד מאשי על
 הרבה ורובא ולקמן לא אצטריק
 למימר דלא מסיימי אלא אקרא
 דטופלים בדרך והא דפריך לקמן דף

מצי למיהוי בטעניה:
אבל

א"ל רבא אי יגיד עליו ריעו
ד הוויא אבידה וכ"ש רצה
הוויא אבידה וכ"ש רועה
היה דאפה לגבי דברא הא
כאן באבידת גופה כאן
הוויא אבידה הא רועה בין
גני רצה בין הכרמים הוויא
ה באבידת גופה דרצה בין
קמא ורועה בין הכרמים גני
יבדכותי ותפוק ליה משום
ו והדר קמל ודלמא אתרו
אבידה מדעת היא: ההוייה
מדרבנן לרבא אימא השב

ק' פעמים משמע ^התשיבם
דמינמרא פשיטא אי דלא
אלעזר ^הדאמר הכל צריכין
תשלח אימא שלח חרא
אלא לדבר הרשות ^הלדבר
וימנא תוכיח תרי זמני א"ל
רב מנין ת"ל הוכח תוכיח
ב תעוב ^המ"מ ^ההקם תקים
ולמה ליה למכתב פריקה
משום דאיכא צער בעלי
סרון כים איכא איכא לא
ולר"ש ^הדאמר אף טעינה

תרתני ולמה לי למכתב
צערא דידה איתא אבל
משום דליתא למרה בהדה
אבל

עין משפט
נר מצוה

קנדה א ב מ"י פט"ו
מה"ל אבידה הלכה
כ ה סמג עשין עד עוש"ע
ח"מ ס"י רס סעיף ט'
קנדה ג ד מ"י שם ס"א
הלכה כ סמג שם
עוש"ע ח"מ ס"י רנט סעיף
ט'

קברו ה' ו' ה' מ"י פט"ו
שם ה' ג' ד' סמג' שם
טו"ש"ע ה"מ ס"י רפ"א
פתיף ב:

ה'ל' יד ע"ו פתג שם
עו"ש"ע ח"מ ס"י רפ"ו סעיף
א:

קנח ב' מ"י פ"ד מהל'
גניזה הל' י' ועין
השגות וכו"מ ופ"א

תהי' גזילה הלי' ה' קמג
עשין עא טוש"ע ח"ת סי'
שנה תע"ף א'

קנב ל מ"י פ"ח מהר
אבידה ה"י טו פתג
עשין עד טו"ש"ע ח"מ פ"י
רמז חמ"ס א:

קום מ' מ"י פ"ג מהל'
שחיטה הל' ה' פמג
פסין פה טו"ש"ע י"ד פ"י

ללכ סעיף ה':
קמא ב מ"י שם הל' יע:
קמב ס ע מ"י פ"ו מהל'

עשין יא:
קסג ס צ מיי פייג מהלי
רואת הלי ס סמג

עשין פא טוש"ע ח"ת סי'
רעב סעיף ז:

מוסף רש"י

אין לי אלא לביתו.
השם, הצהה מעניינת
תשעה, ולחורבן
מזין. דפני ליה
למולא
לשכנתו לניחן
לעולם
ב"ר (ו. ח.)
הכל צריכי
ידעת בעולם.
ענו ונחל
זו אחד מהכנסה
שומרין
הסחורין
לרץ
לדעו
והאם
אין היש
חייב
המחזיר
לחברתו
(שם).
שלח אסור
אמה
שמים
ממשע.
שלא
לשום
תשעה
ורבי
השלה
לכר
היא
דלתי.
אין
לי.
לכר
שילוח
לחל
לכר
השום.
לדבר
מזה.
ענו
קו
יולת
ומזה
מורה

י"ט חנואל (דפד)

פעמים השיבם אפי' לנינוח ולחברתו דיו. אמר רעה צוריקן רעה [בעלים] חזק מהשבת אבידה (לבעלים) שהרי ירבתה התורה כה השבות הרבה, וכן שלש תשלח את הציבים לשתלם אפי' ק' פעמים ואפי' צריך לה לדבר מצוה כגון שהיה מצוה וכיוצא בו אם השבות חייב לשתלם אפי' וכן דין הוכח תוכית אפי' ק' פעמים ואפי' תלמיד לרב. וכן ר"ן עזוב תעזוב לו. וכן חכם הקים בין בעליו עמו בין אין בעליו עמו

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones